



Прва и главна лаж екуменизма је теорија о „историјски узрокованим поделама црква“. Црква, коју је основао Исус Христос и која је садржавала пуноћу спасоносне Истине – кажу екуменисти – временом се поделила на разне гране. Те гране су: Православље, Римокатолицизам и Протестантизам са својим мноштвом различитости, које су у потпуности равноправне. Поделе су резултат несавршености љуских дела, тј. последице политичких и националних трвења. Сада је, коначно, дошло време да се та практична размимоилажења одстране и да се уједине различите конфесије, вративши се ка почетном, ранохришћанском јединству.

Коментар: Лукавство таквог расуђивања се састоји у томе што у пракси никакве поделе црква није ни било. Историја Хришћанства јасно и недвосмислено сведочи о томе да се радило о постепеном отпаду, а не поделама, тачније, о отпаду западних народа и западноевропских конфесија од Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве. Црква непрекидно постоји у својој пуноћи, добивши име Православна, тј. она која правилно слави Бога.

Било које непристрасно историјско истраживање би показало да Православље никако није „једно од“ многобројних исповедања вере. Оно је ранохришћанско, апостолско исповедање, од кога су после, повођени сопственом гордошћу и преварним умом, отпале све друге хришћанске „конфесије“. Намера да се тамо нека протестантска секта „изједначи у правима“ са Руском Православном црквом је заправо покушај да се Русија скрене ка том погибелном процесу духовне деградације, у коме се данас налази Запад, у бездушности и безверју опште пропасти.

Друга лаж екуменизма се јавља као логични наставак прве лажи. Реч је о теорији да „свака од подељених црква поседује део Божанске Истине, и нико не може тврдити

да поседује њену пуноћу“.

Коментар: „Еда ли се Христос Раздјели?“ (1 Кор 1,13) – узвикнуо је још пре деветнаест векова Апостол Павле, укоривши оне који су покушали да незаконито објаве своје претензије на поседовање Црквене благодати. Данас се број тих претендената вишеструко повећао. Истовремено, сви они на неки начин срамно заборављају са напомену да су њихове претензије заправо претензије самозваних који покушавају да оправдају своја наводна права уз помоћ лукавих претеривања, намерних прећуткивања и отворених конструкција.

Овде је уместо још да упозоримо на погибелну опасност таквих покушаја не само за руско религиозно самосазнање, Православље и Православне, него и за руску државност уопште, за сво наше друштво у целости. Данас сваки политичар зна да оздрављења државног бића не може бити без консолидације опште сарадње и без смирења свести народних маса. Заузврат, такво смирење није могуће без јасних оквира и дефинисија национално-државне идеологије, која у себи мора да садржава основне моралне вредности и моралне оријентире, идеале народног постојања. Ти идеали су неизбежно укорењени у области религиозне сфере човековог сазнања, јер управо религија тврди да она чува у себи апсолутну Истину, да она одговара на питања о добру и злу, о врлинама и манама, о смислу живота човека.

Народ који изгуби веру, губи и способност за живот. И сви они који мисле да све „конфесије“ имају исто право на Истину, објективно обезвређују целокупну хиљадугодишњу историју руског народа, који је кроз векове покушавао да спроведе у свом животу Православни морално-религиозни идеал.

Са догматске тачке гледишта, претензије екумениста су неодрживе. У првих десет векова, цео хришћански свет је веровао у исто оно, у шта све до данас верује Православна Црква. Током тог времена, разни покушаји искривљавања учења су притискали Цркву веома сурово, запретивши чистоћи и целосности Божанског Откровења. А почетком XI века, након што је Запад отпао у јерес Римокатолицизма, почело је дробљење Хришћанства на новоизмишљене „конфесије“, које сада у оквиру екуменизма покушавају да добију за своја лажна учења признање да су „равноправна“ са истинама Светог Православља.

Трећа лаж екуменизма је лаж о томе да је у њеној моралној основи љубав, па на основу

њеног позива, екуменисти онда настоје да униште у области религије, све различитости и поделе, успостављајући посвуда мир и јединство.

Коментар: Љубав је прва и главна врлина Хришћанина. Апостол Павле каже: *„Ако језике човјечије и анђелске говорим а љубави немам, онда сам као звоно које звони, или прапорац који звечи. И ако имам пророштво и знам све тајне и сва знања, и ако имам сву вјеру да и горе премјештам, а љубави немам, ништа сам. И ако раздам све имање своје, и ако предам тијело своје да се сажеже, а љубави немам, ништа ми не помаже.“*
(1 Кор 13,1-3)

Без ње није могуће постојање света, без ње се губи смисао човечијег живота. Али та љубав је, пре свега, љубав према Богу, ка тим Божанским Истинама и благодатном Откровењу, које омогућује човеку да победи грех и задобије за себе вечни и благословени живот у рајској обитељи.

„Љуби Господа Бога својега свијем срцем својијем и свом душом својом и свијем умом својијем и свом снагом својом. Ово је прва заповијест.“ (Мк 12,30) – поручио је Христос Спаситељ ученицима Својим.

Таква љубав не трпи никакве нападе на истине вере. Таква се љубав беспштедно, до последње капи крви и даха, бори са јересима које нападају на чистоту Божанских заповести. Таква љубав не дозвољава ни помисли о могућности изједначавања истине Цркве Христове са погибелним јересима, препуним погубних људских заблуда. Та љубав нема ништа заједничко са лукавим изговорима екумениста, са којима прикривају своје нечасне циљеве.

Данашње Хришћанство, које је пуноћа живе вере, бесконачно далеко стоји од мутних „хуманистичких“ веровања квазицрквених интелектуалаца, који чине окосницу екуменизма у Русији. Не може бити мира између Истине и лажи, јер је управо на то мислио Господ, када је обавезао Своје ученике на непрестану борбу са погибелним заблудама рекавши: *„Нијесам дошао да донесем мир него мач.“* (Мт 10,34) Тај духовни мач свете Истине је дужан да носи са собом сваки Хришћанин и да га одлучно употреби у случају када угледа да је нападнут дом светиње. За ту борбу са неправдом, имамо јасне речи Господа:

сад... нека прода хаљину своју и купи нож.“
(Лк 22,36)

„Али

Ускраћивање заштите светиње вере нема оправдања ни у телесној немоћи, ни у материјалној нужди. Ко се повлачи из те одбране под изговором погрешно схваћене „љубави“, узима на себе велики грех одступника од вере и издајника...



Митрополит Јован Сничев

Четврта лаж екуменизма је нашироко рекламирана карактеристика о његовој наводној „неполитичности“. Опасност је у томе што недржавна и ненационална суштина екуменизма привлачи пажњу патриотски орјентисаних политичара, док његове присталице непрестано наглашавају „неполитички“ карактер тог покрета.

Коментар: У ствари, жеља им је да представе екуменизам као чисто „међурелигијску“ појаву која има коњукуртни карактер, иако није у стању да издржи ни површну проверу чињеница. Прво, сама по себи, „религија света“ је заједничка за сво човечанство, што и јесте крајњи циљ свих напора екумениста, иако не постоји ништа више од идеолошке основе мондијализма и идеолошког темеља „новог светског поретка“. Заправо, та једина лажна религија је дужна да „духовно“ оправда неопходност рушења суверених националних држава и обједињења човечанства у једну супер-државу, на челу са светском владом.

Данас нико више не крије да после пада СССР, Запад на челу са САД отворено настоји да уведе планетарну диктатуру. У оквиру УН, већ се у потпуности назире одређене структуре светске владе у изградњи, која се ослања у својој делатности на колосалну војну структуру и моћ НАТО-а. Рушење Ирака, угушење Југославије, варварско бомбардовање Православних Срба [у Републици Српској] – све те казнене акције недвосмислено показују каква судбина чека непокорне противнике „новог светског поретка“.

Неоспорне су везе екуменизма са светском масонеријом. Још је давне 1946. године, на почецима екуменистичког покрета, француски масонски лист „Темпл“ писао: *„Питају нас, зашто се мешамо у спорове типично религиозне природе; у којој мери питања уједињења цркава, екуменистички конгреси, итд. могу бити у интересу масонства? Проблем покренут пројектом уједињења цркава, веома интересује масонство. Он је близак масонству, јер у себи садржи идеју универсализма.. У сваком случају, приликом сазивања првих екуменистичких конгреса, допринос наше браће је био пресудан..“*

Са хришћанске тачке гледишта, питање стварања „универзалне“ религије се може оценити једнозначно – као припрема за зацарење антихриста.

Није за чуђење што многи Православни јерарси веома оштро говоре о екуменизму: *„Осуђујем екуменизам, и сматрам га не просто јересју, него свејересју, спремиштем свих јереси и зловерја. Нама су добро познате антихришћанске силе које закулисно управљају екуменизмом... Екуменизам је усмерен против Православља. Он данас представља највећу опасност, заједно са неверјем наше епохе која идолизује материјалну привезаност и задовољства.“*

– изјавио је 1972. године Патријарх Александрије Николај VI.

Неколико година уназад је блажени Патријрх Дијадор, поглавар Православне Цркве Јерусалима, објавио прекид свих екуменистичких веза. А Руска Загранична Православна црква је сасвим званично унела у богослужбени чин Синодика који се чита у Недељу Православља, анатемисање екумениста, следећег садржаја: *„Они који нападају на Цркву Христову и уче да се она поделила на гране... и они, који су у општењу са таквим јеретицима или им помажу, или штите јерес екуменизма, правдајући је исказивањем братске љубави и уједињењем раздвојених Хришћана – анатема!“*

У вези са тим, нарочито јасно се показује неоснованост данашњих „православних екумениста“, који као своје оправдање користе пету лаж.

Пета лаж [екуменизма] је тврдња [православних екумениста] да остају у оквирима екуменистичког покрета искључиво ради сведочења инославнима о истинама Православља.

Коментар: Сведочење представља целокупан живот Православне Цркве, у њеној благодатној и чудесној пуноћи. Из века у век, спасоносна Црквена благодат, привлачила је ка себи десетине и стотине милиона људи, жедних спасења своје душе и проналажења вишег смисла живота. Никаква додатна „сведочења“ истине Откровења Божијег нису потребна. За њихово усвајање, од човека се тражи само покајање од греха, добра воља, и ништа више.

Треба рећи да се у Русији широко саборно разматрање екуменизма десило само једном, и то 1948. године у Москви, на конференцији Православних помесних цркава. Тада су на ту тему надугачко говорили многи угледни богослови и јерарси. У закључној резолуцији се спомиње да „*циљеви екуменистичког покрета не одговарају идеалу Хришћанства*“, и да је *„Стварање екуменистичке цркве, као утицајне међународне силе, пад пред искушењем земаљске власти, коју је Христос одбацио и скретање на нехришћански пут“*, да *„екуменистички покрет нема печат уједињења цркава путем благодатних средстава...“*

Закључак резолуције је: **„Одбити учешће у екуменистичком покрету“**. Тај документ је прво потписао Патријарх Московски и све Русије, а после њега, следи још једанаест потписа Православних првојерарха.

До сада нико још није покушао оспорити канонску важност тог документа. Истина, у исто време са хрушчовљевим прогонима Цркве, почео је активни притисак КГБ-а на свештеноначелнике, са циљем увлачења Московске Патријаршије у међународне екуменистичке организације. Држава је настојала да употреби морални ауторитет Руске Православне цркве за своје спољно-политичке планове, без обзира на мишљење верујућих.

Данас се питање односа ка екуменизму поново враћа у свој својој оштрини. Та духовна агресија, која је била послана последњих година против Русије од стране инославних конфесија, потврдила је наша најгора упозорења – оштрица њеног главног удара је, као и пре, усмерена против руског Православља. Архијерејски Сабор је 1994. године констатовао да је *„неопходно поновно преиспитати све оно што онеспокојава свештенство и мирјане наше цркве у вези учешћа у екуменистичком покрету, и брижљиво богословски, пастирски и историјски анализирати и паново осмислити.“*

Наравно, то је само почетак пута који морамо проћи до краја, сем уколико хришћанско име не носимо узалуд. Тај пут ће бити напоран и тежак у датој реалности садашњег положаја Русије. Он ће захтевати од нас храброст и мудрост, смирење и разборитост, стрпљење и упорност. Вероватно нам неће бити лако. Али, другог пута нема. Господе благослови!

*Део излагања одржаног 6. октобра 1995. године
у сали Петроградске духовне академије*

Преузето са: <http://srbinaokup.info/?p=67328>